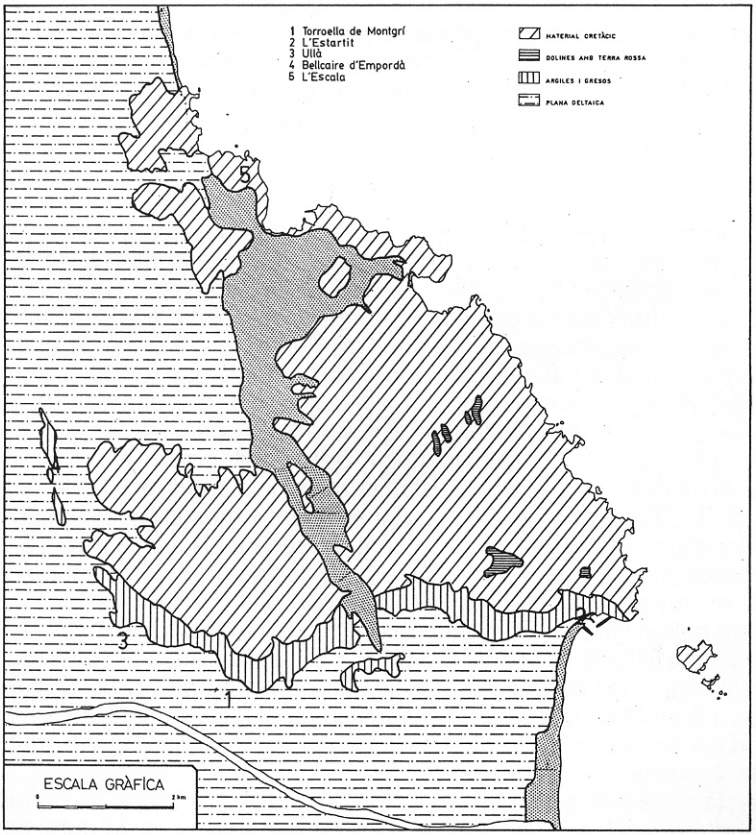
ELS SÒLS DEL MONTGRÍ

El massís del Montgrí està format per materials calcaris corresponents a l'era secundària (mesozoica).

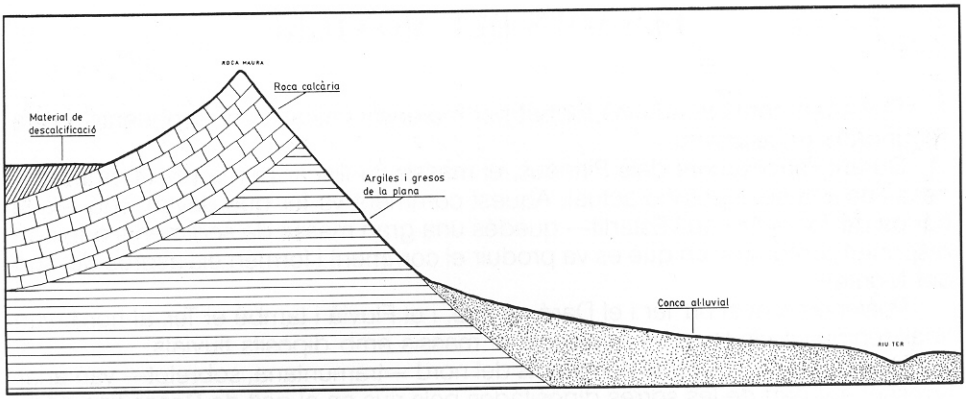
Durant l'aixecament dels Pirineus, el massís va lliscar per la plana empordanesa fins a la seva posició actual. Aquest corriment va fer que davant seu —a la banda de Torroella i de l'Estartit— quedés una gran massa de sediments que corresponen al moment en què es va produir el corriment i formen els aspres del sud del Montgrí.

Posteriorment el riu Ter i el Daró, al sud, i el Fluvià i també el Ter, al nord, van anar reomplint els terrenys adjacents al massís amb dipòsits fluvials.

D'altra banda, els vents dominants del nord —tramuntana, sobretot— van anar arrossegant part de les sorres dipositades pels rius en el golf de Roses fins a formar les dunes de Sant Martí d'Empúries i del Montgrí, encloses entre les masses calcàries més antigues que formen el nucli del massís.

Els sòls del massís del Montgrí.

Els sòls del massís del Montgrí.

ELS SÒLS AGRÍCOLES DELS MUNICIPIS DEL MONTGRÍ

Els sòls agrícoles que són pròpiament del massís i que estan situats sobretot a la vall de Santa Caterina i a la Muntanya Gran són anomenats sòls esquelètics. Es tracta de dipòsits, de no gaire extensió i de poc gruix, producte de la descalcificació per l'acció de l'aigua de les roques calcàries que els envolten, en les quals es formen, a causa d'aquesta erosió, cavitats, dolines, camps de rascle,...

Els dipòsits formats a partir de la descomposició de la roca calcària són argiles vermelloses, anomenades també terra rossa, que en alguns casos han arribat a cobrir extensions prou grans com per fer-ne camps de conreu. Un bon exemple són els camps de la Torre Ponsa, del Mas Sec o els que trobem a Coma Llobera, dedicats bàsicament al conreu de cereals i, en algun cas, d'userda i de vinya.

Els sòls del front de cavalcament, formats per gresos, argiles i conglomerats de colors vermells i grocs, es troben des de Bellcaire a l'Estartit en una franja de terres de pendent suau al peu de les roques calcàries que formen les muntanyes del Montgrí. Aquests sòls arriben, aproximadament, fins al camí d'Ullà a Bellcaire i la carretera de Torroella a l'Estartit i fins als nuclis d'aquestes poblacions. Són els aspres que s'han utilitzat tradicionalment per al cultiu de la vinya i l'olivera.

Els sòls al·luvials, ja a la plana, estan formats pels aportaments de llims i sorres del Ter i del Fluvià. El conreu s'hi ha anat estenent a mesura que s'ha anat controlant el curs d'aquests rius i que s'han anat dessecant els antics estanys. Aquestes són les terres més fèrtils, entre les quals cal destacar, en parlar del Montgrí, les de l'antic estany de Bellcaire, encloses en bona part dins el massís, a la dreta de la carretera de Bellcaire a l'Escala. Terres de regadiu dedicades al conreu de l'arròs —especialment a l'antic estany de Bellcaire—, dels farratges, dels cereals, a l'horta,...

Els sòls sorrencs de les dunes s'estenen de nord a sud en una franja que comença a Sant Martí d'Empúries, s'endinsa en el massís del Montgrí, s'eleva en el Coll de les Sorres, entre la Muntanya Gran i el Mont Pla, fins a lliscar cap a la plana de Torroella.

Aquesta sorra forma un mantell d'uns 300 m d'amplària que ha cobert parcialment els terrenys calcaris del Montgrí. La velocitat d'avenç de la duna cap al sud, abans de la seva fixació, a finals del segle passat, era de 5 m per any i ja comen-

La duna del Mas Julià.

Dipòsits de terra rossa, producte de la descomposició de la roca calcària.

çava a envair els terrenys més fèrtils de la plana de Torroella.

La sorra de les dunes és de gra fi, formada per quars, feldespat i biotita. En aquest sòl es va intentar conrear la vinya sense gaire èxit, particularment en el moment de la plaga de la fil·loxera que tenia dificultats per estendre's en les sorres. Les plantacions de pins amb què es van anar fixant les dunes fan que l'única activitat que s'hi desenvolupi actualment sigui l'explotació dels recursos forestals.